

LES AVENTURES
D'ALFRED
& AGATHA

LA CURSA D'ANGLATERRA

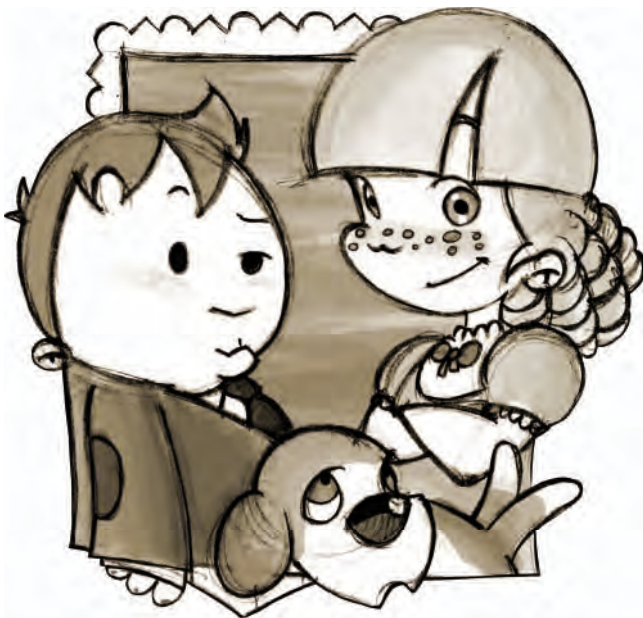
Ana Campoy

edebé

**LES AVENTURES
D'ALFRED
& AGATHA
LA CURSA D'ANGLATERRA**

Ana Campoy

edebé

Titol original: *La carrera de Inglaterra*

© Ana Campoy, 2013

© Edició: EDEBÉ, 2013

Passeig de Sant Joan Bosco 62 (08017 Barcelona)

www.edebe.com

Atenció al client 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de la col·lecció: Reina Duarte

© *Disseny i il·lustració:* Àlex Alonso

© *Traducció:* Maria Llopis Freixas

Primera edició, setembre 2013

ISBN 978-84-683-0850-0

Dipòsit legal: B. 18785-2013

Impress a Espanya

Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiten fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*A totes les dones que han fet del periodisme
la seva forma de vida.
A les que conec de prop i a aquelles que
admiro en la distància.
Aquesta història és per a elles.*

Índex

Pròleg.....	7
1. La Cursa d'Anglaterra.....	21
2. Visita a l'antiquari.....	41
3. Les dues portades.....	57
4. El mestre.....	75
5. L'informador.....	83
6. El fantasma de Covent Garden.....	93
7. El parador de l'òliba.....	109
8. Un reportatge d'investigació.....	127
9. En marxa cap a la cursa.....	143
10. El sopar dels corredors.....	157
11. L'habitació d'Edison.....	171
12. El bastó de Green.....	189
13. El bosc de Reading.....	209
14. Viatge al centre de la Terra.....	221
15. El tresor del mestre.....	237
16. La meta.....	261
SABIES QUE...?.....	279

Pròleg

Des que s'havia despertat aquell matí, la Lilly ja sabia que el dia no seria bo. Els raigs de l'alba havien fregat amb suavitat les taques del seu musell, però no els va notar tan càlids com la majoria dels matins. Aquell dia semblava trist i el cel feia olor de pluja.

La senyora Honorine tot el dia que estava atrafegada. El seu pentinat, recollit amb tranquil·litat la majoria de les vegades, ara apareixia regirat, com si presagiés la tempesta que s'aproximava a l'horitzó.

Quan la senyora Honorine estava de mal humor, que era la majoria de les vegades, la Lilly dirigia les seves quatre potes cap al banc del jardí. Es col·locava a sota, on ningú no la podia veure, i es dedicava a observar el carrer i el trànsit del poble. No era un mal entreteniment, encara que la

Lilly s'estimava més passar les tardes mirant les granotes com saltaven a l'aigua.

Abans, l'amo acostumava a fer llargues passejades pel riu i sempre volia que ella l'hi acompanyés. Quan allò passava, la Lilly comptava les voltes que la busca del rellotge havia de recórrer perquè arribés l'hora i, una vegada que l'agulla es col·locava en el seu lloc corresponent, es presentava a la porta de la casa com un soldat obedient que espera el seu general. Llavors tots dos se n'anaven poble avall, cap a la riba, on l'amo s'asseia i observava el riu que sempre li havia servit d'inspiració. Després, li explicava històries. Unes vegades reals i d'altres, imaginàries. Tantes, que de vegades ni ell mateix sabia distingir a quina classe pertanyien. La Lilly se sentia orgullosa de ser les orelles que escoltaven tot el que l'amo havia de dir. I, aviat, es va convertir també en les seves mans.

Una boira perenne s'havia instal·lat en els ulls de l'ancià i, a poc a poc, la Lilly i la resta del món van passar a ser simples traços borrosos. Per a ell, la vida començava a desdibuixar-se.

Per aquest motiu, ja feia temps que l'amo no baixava amb ella al riu. Al principi va deixar pas-

sar uns dies, quan va començar a sentir-se cansat, i més tard les passejades es van tornar cada vegada més curtes, fins que l'amo va decidir que no es podia permetre la por de caminar amb el bastó sense saber on posava els dos peus. La Lilly hauria sacrificat qualsevol de les seves potes perquè fos l'amo qui en tingués quatre. Així se sentiria més segur mentre ella el guiava per les rajoles de pedra. Però la senyora Honorine considerava que aquelles passejades eren més una molèstia que no pas un benefici. Va decidir enclaustrar l'amo a la seva habitació amb els seus llibres i els seus records. I ell va deixar d'explicar històries. A partir de llavors, la Lilly procurava acompanyar l'amo en tot moment. Passava el dia sobre el seu coixí vermell amb borla daurada intentant que l'ancià no estigués tan trist. Sabia que ell agraiïa el gest, però feia molt de temps que no l'havia vist somriure.

La Lilly va fer un sospir i l'aire calent li va embolcallar el musell. Aquell dia l'amo no era a casa. Feia poques setmanes que desapareixia a les tardes amb sortides cada vegada més freqüents. Potser ho feia a llocs als quals la Lilly no podia acompanyar-lo. La gosseta se sentia molt inquieta.

Desitjava que tantes anades i vingudes no estimessin motivades per la seva mala salut.

De sobte, alguna cosa dura i punxeguda li va colpejar el morro i de cop la va treure dels seus pensaments. Es tractava de la senyora Honorine, que acabava de ficar l'escombra sota el banc i intentava que la Lilly sortís del seu refugi.

—Apa! Surt d'aquí! Dimoni d'animal... Tinc unes ganes de perdre't de vista!

La senyora Honorine semblava enfadada, encara que la Lilly no recordava haver fet res que l'hagués pogut posar furiosa. Sabia que mai no havia agradat a la dona ni a cap de les seves filles, però en cap moment no havia estat tractada d'aquella manera, ni tan sols en absència de l'amo.

Es va estar quieta a la cantonada del porxo, mentre un home prim i de pell fosca se li atansava amb una gàbia de fusta. La gosseta va sentir una angoixa sobtada que li va fer amagar la cua entre les cames. No era possible que aquell home se la volgués endur. No podia creure que la senyora Honorine permetés una cosa així.

—Ja hem acordat que, passi el que passi, no vull un altre cop la gossa aquí —va exclamar la se-

nyora Honorine—. M'és igual el que en facis. La vull fora d'aquesta casa abans que arribi el meu marit.

L'home es va agenollar davant de la Lilly.

—És un exemplar molt bell —va dir—. Per què se'n vol desfer?

—Dels motius que jo tingui, no n'has de fer res —va xisclar la senyora—. Si has llegit l'anunci i la gossa t'interessa, te l'emportes. Sense més explicacions.

—Però és la gossa del senyor Verne... —va remugar el jove—. Crec que l'hi hauria de consultar abans.

—És que t'ho he de repetir?

L'home de pell fosca va assentir en silenci. En contra del que qualsevol hagués pensat, no pretenia introduir la Lilly a la gàbia per força. Va obrir la porta i es va quedar quiet. La Lilly, mentrestant, dubtava si ensenyar les dents. Aquella reacció tan salvatge sempre li havia semblat massa exagerada, mai no li havia fet falta estant al costat de l'amo, però se sentia tan indefensa que, si no feia alguna cosa, se l'endurien d'allà.

—Lilly! —va cridar la senyora en veure la boca oberta de la gosseta—. Calla i estigues quieta!

Els pèls del llom de la gossa es van estarrufar com els de un porc espí. Aquell home de cara olivàcia no tenia culpa de res. De segur que l'Honorine havia posat aquell anunci perquè desitjava separar-la com més aviat millor de l'amo. El jove, en canvi, semblava bondadós, i es va posar de quatre grapes decidit a arrossegar-se davant de la Lilly.

—Sé que estàs espantada —va dir amb suavitat—, però et puc assegurar que et portaré a un bon lloc. Hi estaràs d'allò més bé.

La Lilly va gemegar en veure que li quedaven poques alternatives. No es podia imaginar un lloc millor que romandre al costat de l'amo. Segurament aquell home no entenia l'afecte que l'ancià sentia vers ella. Es posaria molt trist en descobrir aquella injustícia.

—Ja n'hi ha prou de falòrnies —va etzibar la senyora Honorine, que va agafar la Lilly del bescoll i la va introduir a la gàbia amb una puntada de peu; després va tancar la portella amb decisió i va girar el cap a l'entrada, vigilant que ningú no s'aproximés al porxo.

L'home de pell fosca va fer una ganyota de disgust abans de dirigir-se a la dona.

—Ens n'anirem cap a Delhi —va dir gairebé en un murmuri—. El tren no surt fins demà al matí. Li ho dic per si en algun moment se'n peneixen. Sàpiguen que no tindrè inconvenient a retornar-la-hi.

—Faci desaparèixer aquest quisso de la meua vista al més aviat possible —va remugar la senyora Honorine ignorant els gemecs de la Lilly—. El meu marit ha perdut el cap per culpa d'aquest animal. Ja és hora que se centri en assumptes més importants.

La gosseta lluitava per sortir de la gàbia. Mossegava els barrots de fusta incapaç de creure aquell cop baix.

—De tota manera, pensi-ho —va afirmar el jove.

Després, va agafar la caixa sobre les seves espatlles i es va encaminar cap a l'entrada de la casa, on una carreta i el seu cotxer l'estaven esperant.

La Lilly se sentia tan horroritzada que creia que es moriria de desesperació. Per què la senyora Honorine no havia deixat que s'acomiadés de l'amo? Com podia ser tan cruel aquella dona? Sa-

bia que l'ancià no es recuperaria mai de la pèrdua i que aquell disgust li podria costar la poca salut que li quedava. L'home va dipositar la gàbia a la part posterior del carruatge i es va col·locar el barret al cap. Els peus de la senyora Honorine ballotejaven inquiets, sobretot quan un altre carruatge va aparèixer per la cantonada del carrer i va avançar fins a aturar-se al costat del noi.

L'Honorine va espetegar la llengua amb disgust. El seu marit acabava d'arribar. No va tenir més remei que aproximar-se a la porta per ajudar-lo a baixar del cotxe.

La Lilly va veure com les mans arrugades de l'amo apareixien des de l'interior del carruatge. Es van agafar a l'extrem de la porta disposada a prendre impuls. L'ancià tenia més bon aspecte que no hauria pensat, últimament passava allò quan tornava d'aquelles sortides misterioses, però la lluminositat que hi havia a la seva cara es va desdibuijar en adonar-se del que passava.

—Què dimonis estàs fent? —l'ancià va deixar anar el braç de la seva dona en veure la Lilly darrere dels barrots de la gàbia—. És la meva gossa i ningú no se l'endurà d'aquí mentre jo visqui!

La dona, en comptes d'acoquinar-se, va inflar el pit disposada a fer-li front.

—T'ho he explicat moltes vegades —va dir carregant-se de raons—. Aquesta gossa no fa altra cosa que entretenir-te i necessites concentrar-te a deixar disposades i ben ordenades les teves coses.

—Encara no m'han donat ni un sol tractament i ja m'estàs enterrant? —va cridar indignat l'ancià—. Què pretens fent que la Lilly s'allunyi d'aquí? Ella és l'única cosa que dóna llum a la meva existència!

La Lilly no podia suportar que l'amo patís d'aquella manera. Temia que es desmaiés del disgust. Però la senyora Honorine es mostrava inflexible i es va plantar davant del jove de pell fosca fent veure al seu marit que el tracte ja estava tancat.

—Ja és massa tard, estimat —va dir amb veu tranquil·litzadora—. Aquest jove ha vingut des de París expressament per endur-se-la. I saps que he d'actuar en el teu nom. Jo i la meva fortuna prenem les decisions en aquesta casa. O és que no te'n recordes?

Un dolor immens va travessar la cara de l'amo. La Lilly sabia que la senyora Honorine tenia

totes les de guanyar. Aquell era el mètode que utilitzava cada vegada que es volia sortir amb la seva.

—Si deixes marxar la Lilly d'aquesta manera, mai no t'ho perdonaré —va rugir l'amo, plantant una última ofensiva.

La Lilly va advertir que, malgrat aquell gest, la batalla estava perduda des del principi i va començar a gemegar desitjant que l'amo se n'acomiadés.

La senyora Honorine no va semblar posar-hi pegues, i quan era a punt de donar per resolt l'assumpte, es va sobresaltar en escoltar una exigència dels llavis del seu marit.

—Porta el coixí de la Lilly ara mateix —va ordenar l'ancià en to amenaçador—. És al despatx, a terra. Vull que se l'emporti.

La dona estava a punt de protestar, però les pupil·les de l'amo desprenien tal fúria que es va dirigir ràpidament cap a l'interior de la casa a complir l'encàrrec. L'amo, mentrestant, va palpar el repleu de la carreta i es va aproximar a la gàbia per acariciar el musell de Lilly.

—Sé que tot això és una injustícia —va dir amb un fil de veu—. M'has de perdonar. Tant de bo

pogués fer el que volgués sense que ella dirigís la meva vida.

El noi de pell fosca, que ho havia presenciât tot en silenci, es va acostar a l'amo.

—Em sap molt de greu que això estigui passant —va dir amb tot el respecte que va poder reunir—. Si vol, li puc dir a la seva esposa que ja no desitjo emportar-me-la. Així vostè la podria conservar al seu costat.

L'amo es va girar amb llàstima cap al noi. Va esperar uns segons abans de contestar.

—Ella ha planejat desfer-se de la gossa i li asseguro que se sortirà amb la seva. Trobarà una manera pitjor de fer-la desaparèixer. Almenys confio que amb vostè estarà en bones mans.

El noi va somriure.

—Li ho puc assegurar. Un bon general de l'Índia m'ha encarregat que la porti amb ell. Li prometo que el mantindré informat sobre on és i sobre el seu estat de salut. Visito França molt sovint.

L'ancià va posar la seva mà prima sobre l'espatlla del noi.

—L'hi agraeixo enormement. No sap com n'és, d'especial, per a mi aquesta gossa. Digui al

seu general que mai no en trobarà una altra d'igual.

—Ja me n'he adonat —va afirmar el jove—. Només de veure-la he sabut que aquest animal no és com els altres. Té una mirada especial. Li prometo que no li passarà res de dolent.

—Si el que em diu és cert, li demano que em faci un immens favor: asseguris que la Lilly viatja amb el seu coixí i que mai no se'n separa —l'home es va girar cap a la gossa, en to confident—. Em sents, Lilly? Tu ets la gossa més intel·ligent del món. No te n'oblidis mai!

La senyora Honorine va aparèixer des de la casa portant el coixí. Quan es va aproximar a la carreta, va lliurar el coixí al seu marit, i aquest el va dipositar a la gàbia amb la gosseta.

—Estimada Lilly —va murmurar l'amo amb llàgrimes als ulls—, tant de bo això no fos un comiat definitiu. Tant de bo tingués temps i salut per fer marxa enrere.

La Lilly va tancar les parpelles mentre sentia el tacte de l'amo sobre ella. Va intentar recordar cadascun dels seus dits acaronent-li les orelles i capturar aquell instant a la seva memòria. Intuïa

que necessitaria fer servir aquell record moltes vegades a partir de llavors. El jove de pell fosca va pujar al carro i el cotxer va posar en marxa els cavalls. La Lilly va obrir els ulls desitjant fer un últim cop d'ull a l'amo. Quan ho va fer, l'home romania quiet i indefens al mig del carrer, i la Lilly va témer que s'esfondrés quan el carro girés la cantonada. Va intentar concentrar-se en les pupil·les de l'ancià i transmetre-li tot l'afecte que encara tenia reservat per a ell, que era immens. Però sabia que era inútil: els ulls de l'amo desprenien llàgrimes d'impotència. Llàgrimes de tristesa que el temps mai no arribaria a consolar. L'home es va estar immòbil fins a desaparèixer després del mur d'una casa. I la Lilly va sentir que ella tampoc no es refaria mai d'aquell dolor. Igual que va saber que mai més no el tornaria a veure.

Capítol 1

La Cursa d'Anglaterra

—**A**guantin sense moure's! Una mica més...

A punt!

L'esclat del llum de magnesi els va encegar la vista. L'Alfred va estar a punt de trontollar sobre la tarima i, si no hagués estat perquè la mà de l'Agatha l'havia subjectat amb fermesa, potser hauria acabat de morros a terra. Encara sort que la seva amiga estava preparada per fer front a qualsevol adversitat. Somreia orgullosa mentre el fotògraf que acabava de retratar-los s'incorporava sobre la càmera i els avisava, per fi, que quedaven lliures.

—Moltes gràcies a tots per la seva col·laboració —va dir després d'aparèixer per sobre de l'aparell—. El *Daily Telegraph* se sentirà honorat de tenir-los en l'edició de matí. Molta sort en la cursa.

Després, l'home va començar a recollir els seus trastos per traslladar-se a l'altra banda del saló.

L'Alfred es va sentir alleujat perquè el fotògraf no hagués de repetir la fotografia. Posar per al *Daily Telegraph* era tot un honor per a Miller & Jones, però mantenir la respiració mentre tothom estava mirant li feia una mica de vergonya. Tot el contrari que l'Agatha i la Morrets, que es mostraven encantades d'aparèixer a la foto amb algú tan especial com el qui tenien al costat.

No era la primera vegada que els membres de Miller & Jones posaven per als diaris. El llarg historial de casos resolts que acumulaven els havia fet protagonitzar alguns reportatges de premsa. Totes les fotografies havien estat importants per a ells, però, sens dubte, si n'hi havia alguna d'especial, era la que acabaven d'immortalitzar al costat de l'oncle Monty.

Monty Bohermer, l'oncle de l'Agatha, feia unes setmanes que era a Londres preparant la seva nova aventura. En contra del seu costum, no es duria a terme en una excavació llunyana, ni en una piràmide secreta del desert, ni tan sols per les